

letnik 37, številka 7-8-9/2021

vode počitka

revija za **evangeljsko duhovnost**

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

UTESNJENO	4	Sredi stisk
NEPREKINJENO	6	Božje delo je iskanje izgubljenih
PLEMENITO	10	Odpuščanje
OBOGATENO	12	Bogastvo v Bogu
NEDELJSKO	14	Vrnimo nedelji nedeljo

ZGREŠENO 18 Iskanje grešnega kozla

POGOJENO 22 Kdo je lahko Jezusov
učenec?

NEMOČNO 25 Ne zmorem sam

ZAUBLJUBLJENO 26 Zvest prijatelj

PREBUJENO 28 Ne bodimo uspavani
kristjani

ZIMZELENO 32 Psalm 23

IZZIVALNO 34 Veruješ v to?

MODRO 38 Reki in citati

mag. Peter Golob, urednik
Sredi stisk

Mag. Peter Golob je direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Pesem *Sredi stisk* (angl. *Through It All*) je napisal Andrae Crouch in predstavlja njegovo biografijo v malem in krščansko pričevanje obenem.

Andrae Crouch se je rodil 1. julija 1942 v Los Angelesu v Kaliforniji. Doživel je težke trenutke, ko so mu v dveh letih umrli oče, mati in brat. O tem obdobju življenja je dejal, da je bilo verjetno najtežje, saj se je ob brezkraini žalosti spraševal, zakaj je do tega prišlo. Kasneje so mu diagnosticirali štiri različne vrste rakov in še kongestivno srčno popuščanje. V primežu teh težav in duševnih bolečin je kljub vsemu nadaljeval z delom v Cerkvi: skladal je krščanske pesmi in uspešnice, s

katerimi je milijonom ljudi pomagal skozi vsak dan, poleg tega pa je služil še kot pastor v Cerkvi *Crist Memorial Church* v Kaliforniji.

Nekega dne je med molitvijo spraševal Boga, zakaj mu je vzel mater. Prišel je do zaključka, da mu ne preostane drugega, kakor da s pesmimi časti in obožuje Boga, pa ne zato, kar Bog daje in jemlje, ampak ker se na tak ali drugačen način Bog razodeva v vsem.

Kot trmast otrok se je najprej upiral tej misli, da bi Boga slavil, medtem ko se nahaja v stiskah in težavah, saj se v teh težkih trenutkih niti ne more počutiti tako dobro, da bi lahko slavil in oboževal Boga. Ampak po krčevitem premlevanju in hudih notranjih borbah se je vdal in začel moliti: »Hvala Jezus. Slavim te, Jezus.« Na tej točki ga je navdalo upanje, kot bi izbruhnil vulkan, in navdušenje, kot bi sam Bog prišel k njemu in ga potolažil. Ni mogel prenehati s slavljenjem in z oboževanjem Boga. V tem edinstvenem dogodku je Andrae spoznal, da je zdravilo za malodušje in obup slavljenje Boga. V zahvaljevanju in slavljenju Boga je velika moč.

Zanimivo je, da je Andrae postal takorekoč svetovno znan pisec krščanskih pesmi in glasbenik, čeprav nima nobenega glasbenega izobraževanja, kot otrok je celo jecljal, dandanes pa se še vedno bori z disleksijo. Njegove pesmi so tako navdušile ljudi, da so jih prepevali celo Elvis Presley, Michael Jackson, Madonna, Vanessa Williams, Whitney Huston, Diana Ross in Paul Simon.

Večina pesmi, ki jih je Andrae napisal, govori o tem, kako preživeti težke trenutke z vero v Boga. Sploh pesem »Sredi stisk« v celoti govori o tem, da nas v življenju srečajo mnoge stiske in težave in bolečine, vendar v vseh se moramo naučiti zaupati Jezusu, Bogu.

Refren pesmi *Sredi stisk* (angl. *Through It All*), kot je preveden v slovenščino, pravi:

*Sredi stisk, sredi zmot,
se Jezusa oklenem,
oklenem se Boga.
Sredi stisk, sredi zmot,
oklenem Besede Božje se.*

Preostalo besedilo te pesmi govori o težkih okoliščinah in trenutkih, ko se vse zdi brezupno, in kako se ravno takrat razodeva

Božja milost in zvestoba.

*Doživel sem mnogo
žalostnih dni,
spráševal sem se,
kako bo jutri,
mnogokrat nisem znal ločiti,
kaj je prav in kaj ni.
Vendar v vsaki situaciji,
Bog me z milostjo tolaži,
zaradi česar me vsaka stiska
okrepi.*

*Bil sem na mnogih krajih,
srečal sem veliko ljudi,
a pogostokrat sem se počutil,
kot da me ni.
Ampak v urah samote,
v teh dragocenih urah samote,
Jezus mi je dal vedeti,
da on v meni živi.*

*Bogu sem hvaležen za gore,
zahvaljujem sem mu za doline,
zahvaljujem se mu,
ker me je prepeljal
čez vse viharje.
Če težav in stisk nikoli
ne bi imel,
ne bi vedel,
da Bog iz vseh rešiti me je hotel,
in, kaj vera v Boga zmore,
ne bi nikoli dojel.*

Ali se oklenemo Boga v stiskah in težavah? Kadar se najdemo v primežu preizkušenj in se ne zmoremo niti nasmejati, prisluhnimo pesmi *Sredi stisk*.

dr. Daniel Brkič
Božje delo je
iskanje
izgubljenih

Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.

»Približevali so se mu (Jezusu) cestninarji in grešniki, da bi ga poslušali. Farizeji in pismouki pa so godrnjali in govorili: »Ta sprejema grešnike in je z njimi.« Tedaj jim je povedal tole priliko: »Kdo izmed vas, ki ima sto ovc, pa izgubi eno od njih, ne pusti devetindevetdesetih v puščavi in gre za izgubljeno, dokler je ne najde? In ko jo najde, jo vesel zadene na rame. Ko pride domov, skliče prijatelje in sosede ter jim pravi: »Veselite se z menoj, kajti našel sem ovco, ki se je izgubila.« Povem vam: »Prav takó bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne, kakor nad devetindevetdesetimi

pravičnimi, ki ne potrebujejo spreobrnjenja.« (Evangelij po Luku 15,1-7)

Jezus je učil v zgodbah. Zgodb ni pripovedoval zato, ker je imel zgodbe rad, saj Kristus ni pravljicar, ampak je Odrešenik sveta. Njegove zgodbe so prilike, ki vsebujejo duhovno resnico za večno življenje.

Ko beremo Jezusovo priliko o izgubljeni ovci, je ne smemo iztrgati iz konteksta. Prilika je odziv na godrnjanje farizejev in pismoukov, ki so Jezusa kritizirali, ker so se mu približevali vsi cestninarji in grešniki, da bi poslušali evangelij Božje milosti. Jezus je bil zgrožen nad obnašanjem in pikrostjo svetniških čistunov, ki so radi moralizirali. Razširjali so govornice, da je Jezus nevaren, ker sprejema grešnike in se z njimi druží. Njihova reakcija je bila obsodba, zato jim je Jezus povedal provokativno priliko. Reakcije pobožnjakarjev, ki pobožnost hlinijo in jo igrajo, so vedno takšne. Lutranski teolog Dietrich Bonhoeffer je zapisal: »Kdo te je postavil za to, da neprenehoma preverjaš srčni utrip Kristusove Cerkve in meriš njeno temperaturo in jo ocenjuješ po svojih ozkih merilih. Cerkev ni ideal, ki

ga ustvarjamo mi, ampak ga ustvarja Božja milost.« Jezus vedno rešuje človeka, ne pa postave, ker je on nad postavo. Zato je Jezus povedal priliki o izgubljeni ovci, nato še priliki o izgubljeni drahmi in o izgubljenem sinu, a so vse tri prilike v bistvu ena prilika.

V priliki o izgubljeni ovci je povedal, da je nekega dne pastir štel svoje ovce. Pričakoval je, da jih bo naštel sto, a je bil zgrožen, ko je ugotovil, da ena manjka. Nemudoma je ukrepal in začel izgubljeno ovco iskati. Ostali pastirji bi preračunali stroške, ali se tak poseg splača. Ena izgubljena ovca ne šteje veliko, saj je to le en odstotek in je osip neznamen. Gre za sprejemljivo izgubo, medtem ko iskanje ene ovce stroške poslovanja celo poveča. Toda Božja matematika je drugačna od naše. Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno. Izgubljena ovca je v nevarnosti in je silno žalostna. Slej ko prej ostane brez vode, hrane in grozijo ji divje živali. Vsak človek, ki se oddalji od Boga in Cerkve, je v nevarnosti.

Sto ovc, deset desetic, označuje popolno celoto in bogastvo. Pastir je bil toliko bogat, da mu

ne bi bilo treba zapustiti črede, da bi našel izgubljeno ovco. Za iskanje ovce bi lahko koga najel, ali pa bi ponjo poslal služabnika. Lahko bi kupil drugo ovco. Toda zanj je bila edinstvena, neprecenljiva in nena-domestljiva ravno izgubljena ovca. Prav tako ni čakal na njen krik na pomoč. Ni izrekel očitajoče sodbe, zakaj se je izgubila. Ni je krivil, ker je odpravila. Ni ji vzbujal občutka krivde. Ni ji postavil pogojev glede vnovičnega prihoda domov. Ni ji zlomil nog, da ne bi ponovno zašla. Ni je postavil za ograjo in ji omejil svobode gibanja. Ni je privezal kot psa, da ne bi spet pobegnila. Nasprotno, vesel jo je zadel na rame in jo odnesel domov. To izraža veliko skrb in nežnost. Izgubljena ovca je bila prešibka, da bi lahko sama hodila. To izraža našo nezmožnost, da bi se sami rešili. Ko je prišel z ovco domov, je priredil veliko zabavo. Sklical je prijatelje in sosede, da bi se veselili z njim. Bog išče izgubljene v puščavi sveta in jih vodi domov v nebesa. Z njim se veseli vse nebo, vsi angeli in nebeščani. Farizeji so bili zaradi tega jezni, zgroženi in žalostni, Bog Oče pa se najdene ovce veseli. Božje veselje je najgloblje sporočilo te prilike, zato je Jezus v

njej besedo »veselje« ponovil kar trikrat. Božje delo je iskanje izgubljenih, ker nas brezpogojno ljubi.

Znani ameriški protestantski pisec, pastor in teolog Carl Frederick Buechner je Jezusovo priliko o izgubljeni ovci prestavil v naš čas, da bi jo lažje razumeli. Če njegovo zgodbo parafraziram, je Jezus smešen pastir, ki zbija komične šale, ko stavi vse na eno samo izgubljeno ovco, namesto da bi očuval ostalih devetindevetdeset ovc, da ne bi še njih izgubil. Nato je čudaški gostitelj, ki pobeglo in neubogljivo ovco nagradi bolj kot vse ostale zveste in ubogljive ovce, kar je videti kot nepošteno in krivično. Raje kot z uglednimi gospodi s klobuki, oblečenimi v smoking obleke, v srajce z metuljčki in z manšetnimi gumbi, in raje kot z uglajenimi damami z dizajnerskimi salonarji, oblečenimi v mehke bele krznene plašče, se družijo z berači, vlačugami, goljufi, pijanci, brezdomci, tujci, pohabljenimi ... Odhaja v podeželske pivnice, mestne ubožnice, sirotišnice, ljudske kuhinje, zapore, bolnišnice, hiralnice ... Nato domov pripelje kriplja brez nog, ki na vogalu prodaja vezalke za čevlje, starko v zguljenem kr-

znenem plašču, požrtem od moljev, berača, ki brska po košu za smeti, starega pijanca s steklenico vina v umazani vrečki, vaškega tepčka, ki z roko maha avtomobilom, ki vozijo mimo ... Vse njih pripelje domov na slavnostno gostijo v veliki dvorani in jih posede za polno obloženo mizo, pokrito z belim damastnim prtom, na kateri so prižgane elegantne sveče, medtem ko nazdravljajo s šampanjcem, ki jim ga natočijo v kristalne kozarce ...

Jezusova prilika o izgubljeni ovci nam naslika portret ljubečega Boga. Govori o nenavadnem Bogu, ki je toliko neobičajen, da se nam zdijo njegova početja celo komična in jih ne moremo dojeti. Tako ljubečega Boga, kakršen je krščanski, ni nikjer, niti v domišljiji. To je slikovit opis neverjetne Božje milosti. Če jo hoče kdo razložiti, se trudi zaman, zato si naj s tem ne beli glave.

Evangelist Luka je naglasil, da so se Jezusu približali vsi grešniki. Kako ohrabrujoče in tolažilno je, da se mu grešniki smemo približati. O Bogu ne smemo govoriti tako, da bi se ga ljudje bali bolj kot hudiča. Ko slišimo besedo Bog, ne smemo

takoj pomisliti na neprizanesljivega, ostrega in strogega Boga, ki nas želi kaznovati. Morda je kdo zaradi Boga toliko prestrašen, da pred njim beži. Morda kdo misli, da Bog želi, da smo nesrečni. Morda je kdo toliko obseden s svojimi napakami, da več nima veselja živeti. Jezus je rekel: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. K spreobrnjenju nisem prišel

klicat pravičnih, ampak grešnike.«

Bog želi, da se vrnemo v Očtov ljubeči dom. Dovolimo se mu najti, kajti brez njega smo izgubljeni. V nebesih je večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo spreobrnjenja.

Tjaša Golobič Štucin Odpuščanje

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Nedolgo tega sem poslušala predavanje Slovenke, ki je izseljenka v Nemčiji, poročena pa je s pripadnikom Tuaregov (*arabsko nomadsko ljudstvo, ki živi v puščavskem delu severne Afrike*). Pripovedovala je, v kako težkih razmerah živijo Tuaregi, ki so zaradi svojega preprostega življenja v puščavi in naivnosti postali žrtev različnih ekstremističnih skupin, ki požigajo njihove šotore, zastrupljajo vodnjake s pitno vodo, ugrabljajo otroke ter ženske in jih prodajajo kot sužnje v razviti svet. Opisovala je grozote, ki jih je videla tudi sama, ko je živela v puščavi in se humanitarno udeleževala v tem delu sveta. Ob poslušanju njene zgodbe so se me dotaknile naslednje be-

sede, ki jih je izrekla: »Samo ljubezen in odpuščanje med posamezniki, družinami, narodi, lahko prepreči in konča sovraštvo in trpljenje na svetu«.

Zanimivo je bil opazovati, da je s temi besedami pridobila globoko pozornost vseh poslušalcev, ki smo se v tistem trenutku najverjetneje ukvarjali z množico osebnih predsodkov, mnenj in pogledov na tovrstno svetovno in družbeno problematiko. Zdelo se je, da so nas njene besede kar malo presenetile, nismo jih pričakovali, izzvale so nas. Kot izobraženi poslušalci zahodnega sveta namreč ne razmišljamo več o življenju z

vidika stanja človekovega srca, ampak s kapitalistično logiko. Ljubezen, odpuščanje? – Pohujšanje, kamen spotike! Predavateljica pa je te besede kar ponavljala, kot da bi nas poslušalce prosila, celo rotila, naj vendar odpremo svoj razum in predvsem svoje srce.

Časi, v katerih se je znašla družba, so težki, ker posamezniki v njej pozabljamo na svoje srce, ki je izvir življenja. Ali ni Bog poslal celo svojega sina, svoje srce, da bi svet odrešil, ne pa da bi ga moral soditi? Ali ni Bog prvi pokazal, kaj pomeni brezpogojno ljubiti in odpuščati, kaj pomeni trpeti in biti celo razčlo-

večen zaradi resnice? Ali ni on izvir ljubezni in odpuščanja? Zakaj potem tako težko v resnici sprejmemo sporočilo, da naj odpuščamo in ljubimo? Zakaj ne moremo sprejeti Boga v svoje srce?

Ne bojmo se, če se naše srce otopli in omehča, kadar slišimo resnico o moči Božje ljubezni; trepetajmo raje, ko je naše srce tako trdo, da ga ta vest ne more več omehčati. Zdaj je namreč milostni čas, zdaj je čas, ko se lahko odločimo in dovolimo, da je naše srce dovzetno za moč Božje ljubezni, ki nas spreminja, da zmoremo ljubiti in odpuščati.

Rebeka Jovanović
Bogastvo v Bogu

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V neki vasi sta živel bogataš in revež. Bila sta sosed in tudi prijatelj. Nekoga dne pa je izbruhnil požar, v katerem sta izgubila vse svoje imetje. Revež je ostal miren, medtem, ko se je bogataša lotil obup.

Bogati gospod je naposled le vprašal revnega: »Kako je mogoče, da si tako miren, ko pa je vse, kar sva imela, zgorelo v požaru?« Siromak je odgovoril bogatinu: »Meni je ostal moj Bog, tvoj pa je zgorel sku-

paj s tvojo hišo.«

Zelo težka situacija, ko zgori vse, kar imaš. Revežu je zgorelo še tisto malo, kar je imel. Bogataš pa je imel veliko, a je kljub temu ostal brez vsega. Razumljivi-

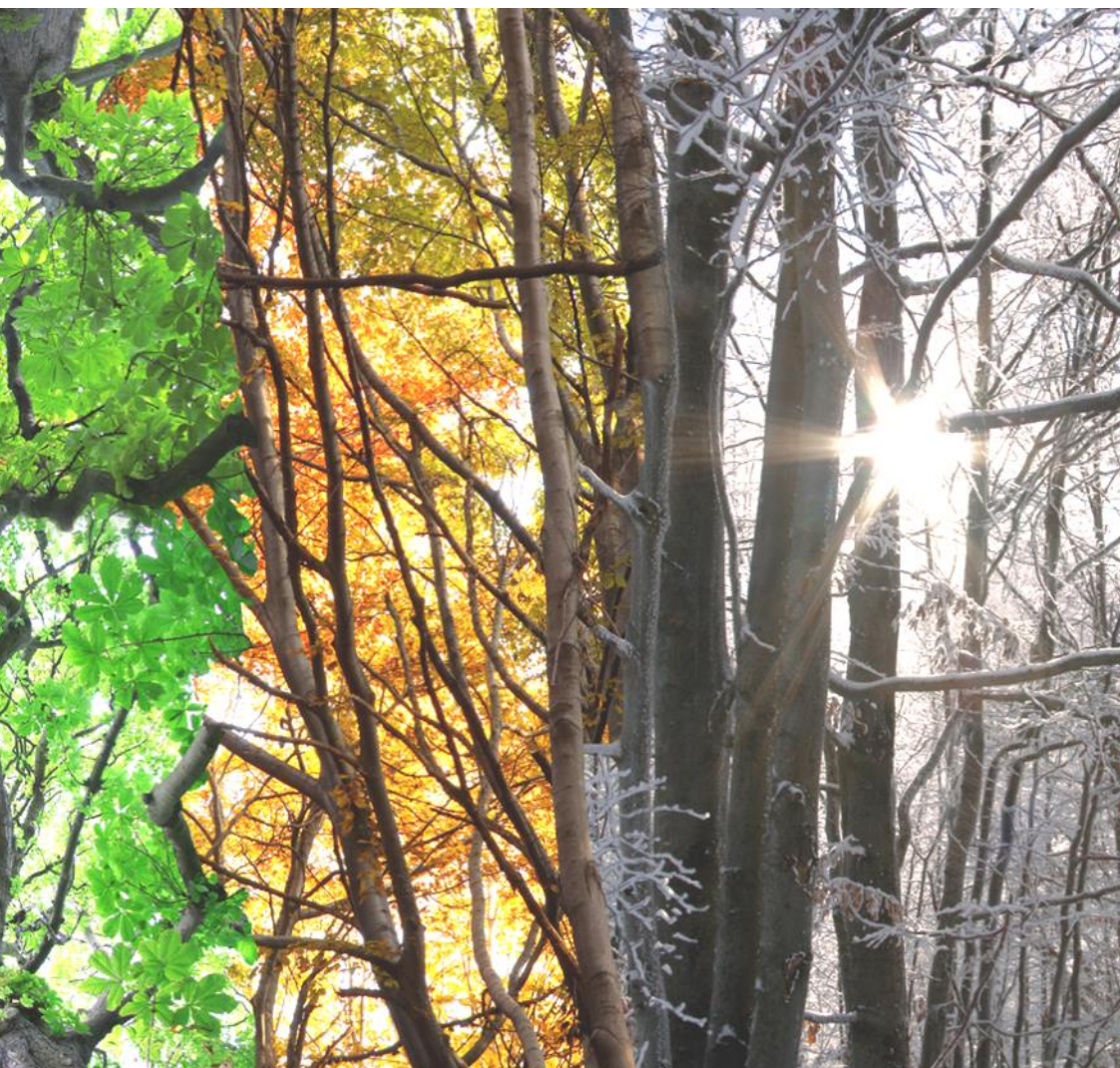

vo, da je bil obupan, saj ni bil navajen življenja v pomanjkanju. Pa ni nič narobe z bogastvom. Vprašanje pa je, kje je naše srce.

Ali v materializmu ali v duhovnosti? Oba sta izgubila

vse. A je bil v tem primeru revež bogatejši, ker je imel Boga. Imel je upanje in mir. Imel je bogastvo v Bogu, ki nikoli ne zgori.

Če imamo Boga, imamo vse in smo najbogatejši.

dr. Daniel Brkič

Vrnimo nedelji nedeljo

Danes govorimo o krizi nedelje kot Gospodovega dne. Sveto pismo pravi, naj šest dni delamo, sedmi dan pa naj počivamo. Nedelja je dan počitka, ko človek poskrbi za svojo dušo. Jezus Kristus je učil, naj človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust. Nedelja kot Gospodov dan ne sme postati dolžnost, ampak potreba. Zavedati se moramo bogastva nedelje. Človek je simbolično ustvarjen šesti dan, a je njegov prvi dan življenja sedmi dan – dan počitka. Nedelja je praznični dan za Boga in človeka. Nedelja je dan, ko Bog sklanja glavo nad človekom. Vsaka nedelja je velika noč, dan vstajenja od mrtvih, dan življenja. Psalmist je zapel: »To je dan, ki ga je naredil Gospod! Dan, ki pripada Gospodu!« Nekdo je zapisal, da šest dni delamo kakor Gospodu, sedmi dan pa je za Gospoda. Mama mi je znala reči, da je nedelja kot lokomotiva, ki vleče vagone vse dneve v tednu. Stara mama pa me je

učila: »Kakršna nedelja, takšna smrt in takšna tudi večnost.« Napisala je cerkveno pesem, ki so jo uglasbili, in pravi, da je nedelja brez Boga otožna nedelja. Kristjani moramo spet dobiti občutek za nedeljo. Nedelji moramo vrniti nedeljo. Nedelja je dan celotne Cerkve.

Rimljani so na dan sonca oboževali svojega imperatorja kot gospoda, kristjani pa Vstalega Gospoda kot Kristusa. Nedelja je postala protiutež dnevu sonca, Kristus pa božanstvu cesarja. Devetinštirideset mučencev iz Abitine pri Kartagi je šlo z duhovnikom Saturninom na čelu raje v smrt, kot da bi zavrnilo praznovanje Gospodovega dne. Vztrajali so: »Kristjani smo! Ne moremo živeti brez obhajanja Gospodovega dne.«

Prisluhnimo zgodbi o pozabljeni nedelji. To je zgodba za tiste, ki nedelje nimajo za Gospodov dan in ob nedeljah redko pridejo v cerkev. Neki duhovnik je pripovedoval, da je bogataš srečal berača. Berač mu je pripovedoval o svojih stiskah in ga milo prosil za pomoč. Bogataš je beraču rekel, da ima sedem kovancev in da mu dva kovanca podarja. Berač mu je zaupal še nekaj svojih žalostnih zgodb.

Bogatašu se je v srce zasmilil, zato mu je dal še dva kovanca. Nato sta skupaj krenila po poti in prišla do izvira. Sedla sta v senco in počivala. Bogataš je z beračem podelil svojo hrano, a ker je od njega slišal še eno žalostno zgodbo, mu je podaril še dva kovanca. Tako je bogatašu ostal le še en kovanec. Ko je berač prejel šest kovancev, je nenadoma potegnil iz žepa nož in od bogataša zahteval, da mu dá tudi sedmi kovanec.

Kakšna nehvaležnost! Duhovnik je poslušalce vprašal: »Kakšno kazen si zasluži berač?« Vsi so v en glas zavpili: »Zasluži si smrt!« Nato jim je duhovnik odvrnil: »Potem si isto vrsto kazni zaslužite tudi vi, saj ste takšni kot nehvaležni berač. Bog vam je dal šest dni in samo en dan, sedmi dan, je določil zase, a ste ga tudi za ta dan oropali. Dal vam je šest dni, a ste si prilastili tudi sedmi dan - Gospodov dan, nedeljo.« Iti ali ne iti ob nedeljah v cerkev ni le vprašanje pripadnosti, ampak predvsem vprašanje vere in ljubezni. Vsak prazen prostor v cerkvi govori, čeprav brez besed. Gospod Jezus Kristus, nebeški nadpastir, ima vprašanja: »Kaj se dogaja v življenju vernika, da je njegov sedež v klopi

cerkve prazen? Je zbolel? Je na počitnicah? Je morda na delovnem mestu? Kje je? Kaj dela? Zakaj ga ni? Je ostal doma pred televizijsko nadaljevanko ali pred računalnikom? Zakaj nima želje po Bogu? Ali je duhovno ravnodušen? Kakšen izgovor ali opravičilo si je našel?« Moj prazen stol v cerkvi govori o mojem duhovnem stanju. To lahko prikrivam in si tega ne priznam. Jezus je bil jasen, ko je rekel: »Tam, kjer je tvoj zaklad, tam je tudi tvoje srce.«

Cerkev je kot družina. Vsak posameznik je pomemben, potreben in dragocen. Vsak nekomu manjka in mnogo pomeni. Prazni sedeži v cerkvi govorijo. Trezno razmislimo o tem, kajti ranjeni ali zaspali duši je Božje zdravilo ravno Cerkev. Kristjani ne smemo iti v cerkev iz navade, iz gole tradicije, kajti eno je »iti po nekaj« ali »iti nekam«, povsem drugo pa je »iti k nekemu«. Ko gremo nekam po nekaj, gre za opravljanje dolžnosti in poslov. Ko gremo k nekemu, pa gre za odnos in zavezo ljubezni. Ko gremo kristjani v cerkev, gremo na srečanje z živim Bogom. Praznovanje nedelje kot Gospodovega dne označuje začetek novega stvarstva v Je-

zusu Kristusu, Božjem Sinu.

Ali res nimamo časa za bogoslužje? Pomislimo, da ima dan 1440 minut in izračunajmo, koliko jih porabimo za minljive reči. Pomislimo, da ima teden 168 ur in se vprašajmo, ali res ne moremo posvetiti Bogu niti ene ure? Kdor je pošten, bo priznal, da ni problem v času, ampak v tem, čemu dajemo prioriteto.

Zgodba govori o verniku, ki se je v času preizkušnje začel spraševati, ali ima smisel znova in znova obiskovati bogoslužja v cerkvi in poslušati Božjo Besedo. Srečal je svojega prijatelja, sovernika. Ker je bila vest v njem še živa, se je bil pripravljen ponižati in priznati svoj dvom. Rekel mu je: »Že trideset let redno obiskujem cerkev. V tem času sem slišal že več kot tri tisoč pridig, vendar se ne spomnim niti ene. Mislim, da vse to nima nikakršnega smisla, saj kradem čas sebi in tistemu, ki ga poslušam«. Njegov prijatelj, Bogu in Cerkvi predan kristjan, mu je odgovoril: »Kolega, s svojo ženo sem poročen že trideset let; v tem času mi je skuhala že več kot dvaintrideset tisoč obrokov, a se ne spomnim, kako je bil posamični obrok sestavljen in kaj

sem določenega dne jedel. Vem le to, da so me vsi ti obroki nahranili in mi dali moč, ki sem jo potreboval za svoje delo in so me ohranili pri življenju. Če mi žena ne bi skuhala vseh teh obrokov in jih jaz ne bi bil

pripravljen zaužiti, bi bil danes fizično mrtev.«

Vernik se je nad temi modrimi besedami zamislil in spoznal, da bi bil tudi on že zdavnaj duhovno mrtev, če ne bi redno

prihajal v cerkev po duhovno hrano. Spoznal je, da so besede iz Evangelija po Mateju namenjene tudi njemu: »Pisano je: Človek naj ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust.«

dr. Katja Brkič Golob
Iskanje
grešnega kozla
 (nadaljevanje)

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevtka, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavilne in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

»Kdo je kriv?« je eno izmed vprašanj, ki odzvanja v zgodovini človekovega obstoja.

Filozof Rene Girard krivdo za kaos na odru človeške zgodovine vidi v želji človeka, da bi bil neomejen kakor Bog in da bi tekmoval z Bogom. S tem je človek zavrgel svojo poslušnost Bogu, zato se je njegovo življenje spremenilo v trpljenje in bolečine. Prva prototipa človeka

Adam in Eva sta zavrgla prepoved vsemogočnega Stvarnika glede uživanja prepovedanega sadu, s čimer sta si zapravila lastno varnost in zaščito. Še več, v svetopisemskem zakonu Desetih zapovedi vidimo, da zadnja izmed zapovedi prepozna smrtonosnost mimetične želje, oziroma želje po posnemanju, zato ne čudi, da je zapisano: *»Ne želi hiše svojega bližnjega! Ne želi žene svojega bližnjega ne njegovega hlapca in dekle, ne njegovega vola in osla, ne česar koli, kar pripada tvojemu bližnjemu!«* (2 Mz 20,17). To pomeni, kot pravi filozof Girard, da ima človek od nekdej v sebi intuicijo o tem, da je mimetična želja oz. želja po posnemanju izvor smrtonosnega kroga tekmovalnosti, rivalitete, konfliktov.

Smrtonosnost mimetične želje se kaže v izključevanju Boga in bližnjega, z drugimi besedami se kaže v izključevanju odnosi. V mimetični želji prevladuje le »jaz«, ne pa tudi »mi«. Mimetična želja je potreba, po kateri človek vse zahteva zase, kar pa je vzvod za proizvod nasilja in smrti. Človek kot stvarstvo, kot posnemovalec ima potrebo, da posnema svoj model. Če pa človeštvo kolektivno

umori Boga, kot je ugotovil že Nietzsche, potem pa je mimetična želja končno osvobodena vseh prepovedi, vseh opozoril, vsakega zametka Stvarnikovega prstnega odtisa, kar navidezno sicer odkriva absolutno svobodo, ki pa je tako zelo radikalna, da v sebi nosi nasilje, ki sega do same smrti.

»Kdo je kriv« in kako se bo človeštvo lotilo tega večnega problema razreševanja želje po posnemanju? V zgodovini človeštva je bilo že mnogo takšnih in drugačnih poskusov in družbenih eksperimentov, kot najnevarnejša pa se je izkazala humanistična filantropija ali človekoljubje, ki živi iz utvare, da je mogoče nasprotnika od nasilja odvrniti po mirni poti, dobrohotno. V takšnem človekoljubju pa se skriva močna narcisistična komponenta, ki se, kot že samo ime pove, ponovno ukvarja z ljubeznijo do človeka (kar je v osnovi narcisistična potreba). Ta notranja svoboda je tako varljiva zato, ker se zdi, da je človek popolnoma svoboden, da je sam postal odgovoren za svojo usodo, svoja dejanja, da je sam pričel odločati o sebi brez kakršnihkoli omejitev – niti v smeri zla niti v smeri dobrega. Tako je človeku dana

absolutna možnost, da se prepusti nasilju.

Edina možna rešitev za nadvlado mimetične želje je mehанизem grešnega kozla, ki temelji na načelu, da krivdo za zlo prenaša na nedolžne in nemočne žrtve ter tako ščiti in varuje prave krivce. O tem žrtvovanjskem umoru kot posledici mimetične želje beremo že na prvih straneh Svetega pisma, ko Kajn kot nedolžno žrtev umori svojega brata Abela. Beremo namreč, da *»se je Gospod ozrl na Abela in njegovo daritev, na Kajna in njegovo daritev pa se ni ozrl. Zato se je Kajn zelo ujezil in obraz mu je upadel. Gospod je rekel Kajnu: »Zakaj se jeziš in zakaj ti je upadel obraz? Ali ga ne boš vzdignil, če delaš dobro? Če pa ne delaš dobro, greh preži nate pri vratih, njegovo poželenje se obrača proti tebi, a ti mu gospoduj!«*. Tedaj je Kajn rekel svojemu bratu Abelu: *»Pojdiva ven!«* Ko pa sta bila na polju, se je Kajn vzdignil proti svojemu bratu Abelu in ga ubil.« (1 Mz 4, 4-8). Človek kot ujetnik mimetične želje in želje po tekmovalnosti, postaja ujetnik svoje lastne svobode. Kljub vsem nadobudnim poskusom človeštva, da bi preseglji krog nasilja, krog

strahot in mehanizmov grešnega žrtvovanja, pa se v zgodovini človeštva zgodi dogodek, ki ne izvira iz mimetične želje, pač pa predstavlja intervencijo samega Stvarnika – to je dogodek križa. Križ je namreč prelomnica v človeški kulturi, je novost v arhaični družbi. Bog v vsej svoji suverenosti dovoli celo to, da človek misli, da je s križanjem za grešnega kozla postavil Boga, vendar pa se človek ne zaveda, da je s tem dokončno

premagana ideja žrtve, saj so bile do dogodka »smrti Boga« vse žrtve ožigosane in opisane kot krive in kaznovane, Bog pa je v Kristusu Jezusu nedolžna žrtev, ki ni kriva, pa je vseeno žrtvovana. Zato žrtvene umore odslej ne moremo več imeti za nič drugega kot za obliko umora, kajti Kristusova žrtev je bila poslednja žrtev, kajti Kristus kot prepoznana nedolžna žrtev pomeni demitologizacijo sakralnega in demitologizacijo nasilja.

Krščanstvo tako postaja nasprotje mita. Na prvi pogled tudi krščanstvo sledi tradicionalnemu modelu, po katerem je Kristus (tako kot v 2. svetovni vojni npr. Judje) predstavljen kot grešni kozel, ki nase prevzame grehe človeštva in ga tako odreši, kristjani pa nato z ritualnim ponavljanjem Kristusove žrtve (z evharistijo) to obnavljajo. Obstaja pa ta ključna razlika – krščanstvo neprestano zatrjuje, da je Kristus nedolžno Božje

Jagnje in kot tako ni kriv grešni kozel. Človeštvu tako sporoča, da ni kriva žrtev, ampak smo krivi mi sami, kar lepo opiše že prerok Izaija: »On pa je bil ranjen zaradi naših prestopkov, strt zaradi naših krivd. Kazen za naš mir je padla nanj, po njegovih ranah smo bili ozdravljeni« (Iz 53,5).

Se nadaljuje ...

Danilo Jovanović Kdo je lahko Jezusov učenec?

Danilo Jovanović je teolog in duhovnik ter sodelavec pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

»Nato je šel ven in zagledal cestnarja, po imenu Levi, ki je sedel pri mitnici in mu je rekel: »Hodi za menoj!« Ta je vstal, pustil vse in šel za njim. Nato mu je Levi priredil veliko gostijo v svoji hiši; in z njim pri mizi je bila velika množica cestnarjev in drugih. Farizeji in njihovi pismouki pa so godrnjali in govorili njegovim učencem: »Zakaj jeste in pijete s cestnarji in grešniki?« In Jezus jim je odgovoril: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. K spreobrnjenju nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.« (Evangelij po Luku 5,27-32)

Dogodek, opisan v izpostavljenem odlomku, se dogaja na začetku Jezusovega delovanja. Prvo delo, ki ga je Jezus storil, je bila izvolitev dvanajstih apostolov. V odlomku imamo lepo opisano, kako je bil poklican Levi oziroma carinik Matej. To je tisti, ki je napisal tudi enega od štirih evangelijev. Zanimivo, da trije od štirih evangelijev opisujejo ta dogodek, ko je bil Matej poklican med apostole. To pomeni, da je trenutek, ko zaslišimo povabilo, naj sledimo Jezusu, zelo pomemben za vsakogar.

Ob tej priložnosti, ko je bil poklican Levi, so bile med drugim izrečene tudi naslednje zelo pomenljive besede: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni.« Celoten kontekst tega dogodka nam bo dal odgovor na vprašanje: »Kdo je lahko Jezusov učenec?«

1. Jezusov učenec je lahko le tisti, ki veruje vanj in ga prepozna kot Mesijo in svojega osebnega Odrešenika. Izraelski voditelji, farizeji in pismouki niso verovali vanj. Carinik Levi oziroma Matej pa je veroval, čeprav cariniki niso bili na dobrem glasu v Iz-

raelu. Bili so Judje v službi Rimljanov, bili so označeni kot izdajalci države. Tudi v našem odlomku so farizeji ostro kritizirali Jezusa in učence, ko so vstopili v Matejevo hišo. Jezus pa je rekel Leviju: »Hodi za menoj.« Ta je takoj pustil vse in šel za Jezusom.

2. Jezusov učenec je lahko le tisti, ki razume, da ga nič na svetu ne more izpolniti, razen Jezus. Odločitev, da sledimo Jezusu, pride šele, ko spoznamo, da nič na tem svetu ne more potešiti lakote in žeje v naši duši. Dokler je človek zadovoljen s svojim življenjem, zadosten sam sebi, se Bog ne vsiljuje. Zato pravi: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni.« Za Levija so besede »hodi za menoj« pomenile novo upanje in življenje. Zato je hitro pustil vse in šel za Jezusom.
3. Jezusov učenec je lahko le tisti, ki je pripravljen zapustiti vse in mu slediti. Od takrat, ko je Levi naredil odločitev in šel za Jezusom, ni bil več carinik, ampak Jezusov učenec.

Zapustil je staro življenje in se nikoli več ni vrnil nazaj. Jezus je dovolj jasen, ko pravi: »Nihče, kdor položi roko na plug in se ozira nazaj, ni primeren za Božje kraljestvo.« (Evan-gelij po Luku 9,62)

Če smo se odločili hoditi za Jezusom, potem se moramo odreči svoji preteklosti za vedno in slediti Jezusu. Oziranja oziroma poti nazaj več ni. Iz Svetega pisma poznamo kar nekaj primerov, ko so ljudje po srečanju z Jezusom zapustili staro življenje. Matej je zapustil svoje običaje, Marija Magdalena nečistovanje, farizej Pavel pa samopravičnost.

Ob koncu tega razmišljanja lahko pridemo do zaključka, da se nič na tem svetu ne more primerjati s privilegijem biti Jezusov učenec. Poziv v poslanstvo Jezusovega učenca velja za vse nas. Jezus nas je poklical in nato poslal, da bi vsem oznanjali evangelij o Božjem usmiljenju in vse ljudi vabili na to pot zveličanja. Toda v to šolo je sprejet le tisti, ki je pripravljen zapustiti vse, ki veruje v Jezusa, ki se loči od posvetnosti in sledi Jezusu. Ne moremo biti povezani z Jezusom, hkrati pa

živeti v grehu in se vračati nazaj v staro življenje.

Če želim biti pravi Jezusov učenec, moram plačati ceno. A ta cena je neprimerljiva s tistim, kar me čaka v večnosti.

Prva Cerkev je sledila Jezusu. Sledili so mu tudi naši pionirji, začetniki, ki so plačali ceno.

Sedaj smo na vrsti mi, da pustimo vse in sledimo Jezusu. Pustiti vse ne pomeni, da moramo pustiti svoje službe, šole, družine..., ampak pomeni, da damo Jezusa na prvo mesto v svojem življenju. Če bomo to storili, bomo pravi Jezusovi učenci, ki se ne oziramo nazaj.

Rebeka Jovanović

Ne zmorem sam

Nekoč sta oče sin kopala na vrtu in naletela na večjo skalo. »Morala jo bova predstaviti,« je rekel oče.

Sin je želel biti koristen in pokazati, da je močan, zato je rekel: »Jaz jo bom prestavil.« Potiskal je, dvigal, a skala se ni premaknila.

»Ne morem je premakniti,« je sin s težavo priznal svojo nemoč.

»Mislim, da jo lahko,« je rekel oče. »Če se potruдиš, lahko narediš vse.« Sin je ponovno poskusil, da mu je že šlo na jok, a skala se ni premaknila. »Ne morem«, je rekel ves zadihan. »Potrudil sem se z vso silo in vso močjo, ki jo premorem, pa ne gre.«

Oče pa ga je ponovno vprašal: »Ali misliš, da si res naredil vse?« Sin je prikimal in pritr dil: »Da oče, naredil sem vse.«

»Dragi sin, na nekaj zelo važnega si pozabil. Pozabil si, da sem tu še jaz. Če bi skupaj potiskala skala, bi jo premaknila.«

Sinu je postalo nerodno, da ni pomislil, da je poleg oče. Ko sta z očetom združila moči, se je skala začela premikati in skupaj sta jo lahko odstranila.

Kolikokrat poskušamo skale problemov premakniti sami. Pojenjajo nam moči, toliko se trudimo, a velikokrat zaman.

Kolikokrat mislimo, da moramo bremena nositi sami, a to ni res. Imamo drug drugega in, ko združimo naše molitve, smo zmagovalci.

Tjaša Golobič Štucin Zvest prijatelj

Zagotovo smo že kdaj razmišljali, kaj je tisto, kar naše odnose z bližnjimi dela pristne, trdne in trajne. Kaj je tisto, kar cenimo pri bližnjih, ko smo v interakciji z njimi? Verjamem, da bi se strinjali z menoj, da je dober odnos tisti, v katerem se počutimo sprejete, slišane in upoštevane. Zvest prijatelj pa je nekdo, ki nam pomaga nositi naša bremena, s katerim se upamo pogovarjati o svojih strahovih in skrbeh, nekdo, ki nam je pripravljen odpuščati in nam dati novo priložnost za obnovitev odnosa.

Zavedamo se resnice, o kateri govori Sveto pismo, da je človekovo srce varljivo tako zelo, da velikokrat tudi sami ne vemo, kaj je tisto, kar žene naša dejanja, da prizadanemo bolečine drug drugemu. Pa vendar iz izku-

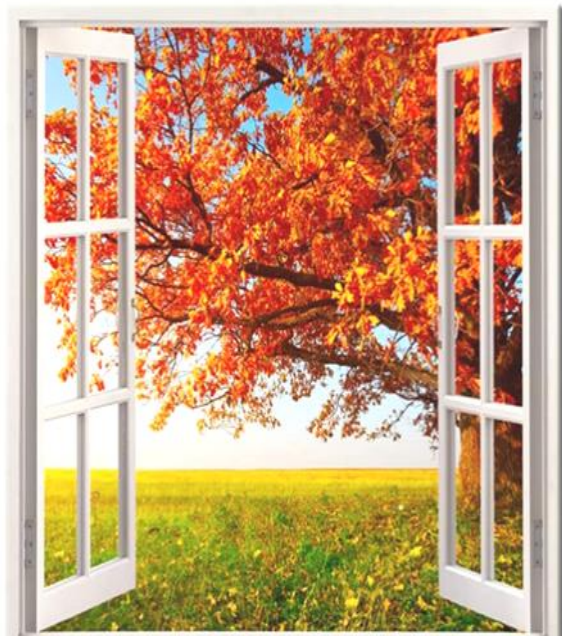
šenj vemo, da velikokrat, kljub dobrim nameram, ne zmoremo v polnosti zadovoljiti pričakovanj bližnjega. Kajti resnično in popolno ljubezen lahko najdemo le pri Jezusu Kristusu, pri Bogu.

V življenju spoznavamo tudi, da če svojo srečo iščemo le v odnosu z bližnjimi, se slej kot prej razočaramo. Če pa na bližnje pozabimo in smo v odnosu le z Bogom, pa postanemo osamljeni, saj je sam Bog rekel, da ni za človeka dobro, če je sam.

Potrebujemo torej oboje, odnos z Bogom po Božjem Sinu Jezusu Kristusu in odnos z bližnjim. Vrednost tega, da je Jezus naš prijatelj, je konec koncev nad vrednostjo vsega ostalega, kar ponuja življenje. Namreč, v njem imamo resnično izobilje pravega življenja. Kajti, ker nas je on prvi vzljubil, zmoremo tudi mi vzljubiti Boga in bližnjega.

Skupaj s psalmistom lahko rečemo: »Ti si moj Go-

spod, moja sreča, ničesar ni nad tabo.« (Psalm 16,2)

dr. Daniel Brkič

Ne bodimo uspavani kristjani

Stalno smo v skušnjavi, da bi podlegli in ne bi bili zadovoljni s tem, kar imamo in kar smo. Vsak dan nas obsipavajo s katalogi, s ponudbami po elektronski pošti in nas posiljujejo z reklamami, kar lahko posledično povzroči, da se počutimo nesrečni. Danes večina ljudi ni zadovoljna s svojim življenjem.

Živimo v globalnem svetu. Na globalnem trgu ne menjavamo le blaga, ampak tudi ideje in verovanja. Da bi spoznali druge religije, nam več ni treba iti na konec sveta, saj je postal mobilni svet majhna vas. Zvonike nekoč mogočnih katedral so prerastle jeklene stolpnice in vitki tovarniški dimniki. Mesta so postala magnet za raznolike novosti, zato je kaotičnost še večja. Pohlepna in pohotna zahodna družba se je znašla v krču nezadovoljstva. Tudi kristjani. Zato iz lastne kaprice iščemo lastne načine dojemanja Boga, da bi obvladali du-

hovno lakoto. Vse religije in vse oblike duhovnosti so tako čez noč postale možne alternative.

Ne glede na to, ali gre za Budo, Mohameda, Mojzesa, Konfucija ali Kristusa, vsi učijo dobro in vsi verjamejo v lep konec. Zakaj potemtakem je krščanstvo edinstveno? Ali je takšna izjava nestrpna in arogantna? Ni, je pa arogantno, če kristjan verjame, da je v drugih religijah nujno vse narobe. Večina religij temelji na filozofskih in etičnih stališčih ali teoloških ideologijah. Če odstranimo njihovega ustanovitelja, preroka ali guruja, vera ostane nedotaknjena. Če odstranimo Budo, budizem, ki uči mirno življenje z discipliniranjem duha, ostane. Če odstranimo Konfucija, konfucionizem, ki uči filozofske koncepte o modrem vedenju, ostane. Če odstranimo Kristusa, pa se krščanstvo sesuje.

Krščanstvo ni ideja, dogodek, obred, program, trening, predpis, morala, nauk, tradicija, ampak oseba – Jezus Kristus. Osnove krščanstva niso kraj, dežela, prostor, hram, svetišče, duhovnik, ideja, knjiga, molitvena drža, svetnik, verski vodja ..., ampak Jezus Kristus. Brez Kristusa so klopi današnjih cer-

kva napolnjene s krščenimi neverniki, čeprav je Evropa kulturnoško krščanska. Dietrich Bonhoeffer, nemški protestantski teolog, pastor in mučenec nacizma, je izpeljal ločitev krščanstva od religije in velja za začetnika nereligioznega krščanstva. Jezus nas ne vabi v novo religijo, ampak v novo življenje. Krščanstvo je treba sproti osvobajati religije, kajti religija je opij in strup za človeštvo. Bog se je učlovečil zato, da živimo krščansko, ne pa religiozno. Bog ni religiozen. Ker evropska kultura živi, kot da krščanskega Boga ni, sami pripravljamo prostor drugim religijam. Svet ne prezira Cerkve zato, ker je sveta, ampak ker je premalo sveta (John Stott). Če se kdo tolaži, da folklorna ljudska pobožnost z lepimi izročili in barvitimi obredi sodi h krščanstvu, živi v prevari. »Krščanska Cerkev obstaja samo zato, da ljudi pripelje h Kristusu in jih naredi za male Kristuse. Če Cerkev tega ne dela, so vse katedrale, duhovščina, misije in preučevanja Svetega pisma, kot tudi Sveto pismo samo izguba časa« (C. S. Lewis).

Krščanstvo ni človeški nauk, ampak je Božje razodetje. Ni ideja ali religiozni sistem, am-

pak je življenje. Krščanstvo ni univerzalno zato, ker je resnično, ampak ker je Resnica. Semjon Ljudvigovič Frank (1877–1950), ruski filozof in psiholog judovskega rodu, je zapisal: »Vsak, ki išče resnico in hrepeni po njej, išče Kristusa in hrepeni po Njem, saj je Kristus Resnica; še več, takšen človek v svojem srcu že ima Kristusa, čeprav sam tega ne ve.« Človekova duša je po svoji naravi krščanska – anima naturaliter christiana (Tertulijan).

Kristusov evangelij ne kaže na ideologijo kot marksizem in tudi ne na etični kodeks kot konfucionizem, ampak na osebo Jezusa Kristusa, ki je sam po sebi krščanski nauk. Zato krščanstvo ni ena filozofska ideja več, ampak je življenje. Kajti krščanstvo temelji na najbolj neverjetnem in resničnem dogodku v vsej zgodovini človeštva – na vstajenju Jezusa Kristusa od mrtvih. Zato nobena religija ne pozna veselja, kakršno je krščansko. Samo odrešen človek je lahko srečen in vesel človek. Ljudje, ki verjamejo v samoodrešenje, ne morejo biti srečni, ker jim je lastno naprezanje v breme.

Problem ni v drugih religijah,

ampak v tem, da dovčerajsnji kristjani delno, in zato nepopolno, sprejemamo nauke drugih religij in tako ustvarjamo instantno mešanico novih oblik verovanja, da bi izpolnili tesnobno praznino v lastni duhovnosti. Na začetku krščanstva je šlo za pokristjanjevanje poganstva, zdaj pa gre za poganiziranje krščanstva. Takšni magični verniki ne živijo ne krščansko ne hinduistično ne budistično ne islamsko ne po načinu religije new age. Priznam, da je takšna pisana ponudba atraktivna in je mikaven izziv za utrujenega in naveličanega sodobnika, a kaj ko takšna čudna mešanica vodi v shizofrenično in blodnjavo duhovnost, poneumljanje, zablode in prevare, kar spretni trgovci duhovnosti zlorablajo in se s tem okoriščajo. Nujno se je treba vrniti k izvorom, ad fontes, k avtohtoni domači tradiciji, pri čemer ne mislim na togi tradicionalizem. Če hočemo obirati zdrave sadove, moramo negovati korenine.

Postali smo jetniki kozmičnega pesimizma, prepričani, da človeško življenje nima smisla. To vodi v apatičnost, tesnobnost in malodušje. Človeštvo je dezorientirano, podobno hrčku, ki teče v vrtiljaku. Ker smo se od-

daljili od krščanskega Boga Očeta, ki je popolna ljubezen, smo v strahu in paniki. Nasprotje ljubezni ni sovraštvo, ampak pravzaprav strah, ki je postal vodilno čustvo. Sveto pismo potrjuje, da v ljubezni ni strahu, temveč popolna ljubezen strah prežene (1 Jn 4,18).

Cerkvene institucije so nas razočarale, ker je vera v njih povečini salonska in muzejska in preveč govori o preteklosti, ne pa o sedanjosti, zato svet uganja vraže magijskih prividov in se zateka v instantno duhovnost parareligij. Skrb za človekovo dušo so tako prevzeli neadekvatni dušebrižniki – šarlatanski šušmarji duhovnosti. Zato moramo krščanstvo urgentno posodobiti; moramo ga »apdej-tati«. Skeptikom, ateistom, agnostikom in uspavanim vernikom smo dolžni argumentirati, da je krščanstvo uporabno tudi v tretjem tisočletju. Postmodernistični človek je kljub sekularizaciji in ateizaciji religiozen, a težava je v tem, da v Bogu ne vidi krščanskega Boga, ki je ljubeči Oče. Vse, kar je mimo tega postulata, vodi v duševno otopelost, nedejavnost, naveličanost, mrtvilo in nezadovoljstvo. Nezadovoljstvo lahko pripelje

človeka v obup, v lastni pekel, ali pa ga zaslužni z nenasitnim pohlepom. Sosedov avto in hiša sta večji in boljši, prijateljičine obleke so novejše, sosedovi otroci so uspešnejši, tuja žena je prijaznejša in celo lepša kot slika iz revije, tuj moški je mikavnejši, ker je tak nabildani mačo kot kak vitez iz TV nadaljevanke, cerkev v sosednji župniji pa je večja in boljša ..., nakar se nezadovoljstvo razširi celo na Boga. Apostol Pavel je zato Timoteju napisal: »Bodimo torej zadovoljni s tem, da imamo živež in obleko.« (1 Tim 6,8) Jezusov evangelij nas hoče razbremeniti, zato nam svetuje, naj ne skrbimo po nepotrebem, kot to počnejo pagani, ki Boga ne poznajo (Mt 6,31-32).

Zadovoljstvo je vir sreče. Nobe- lovec Ernest Hemingway je za- pisal: »Ne premišluj o tem, česar nimaš. Premišluj o tem, kaj lahko narediš s tem, kar imaš.« Kdor je zadovoljen, je vedno bogat (Lao Ce). Kdor ima Boga, ima razlog za zado- voljstvo, saj je vedno bogat. Za- to bodimo veseli pričevalci kr- ščanskih vrednot in sejmo se- mena Božje ljubezni kot dru- žbeno angažirani promotorji Kristusovega evangelija. Ne postanimo evtanazirani, uspa- vani verniki, kajti ustrahovane- mu svetu moramo biti sol in luč. Apostol Pavel je zapisal: »Prebudi se, ki spiš, in vstani od mrtvih in razsvetlil te bo Kri- stus.« (Ef 5,14)

Rebeka Jovanović

Psalm 23

Nedolgo nazaj smo lahko gledali reklamne panoje za par olimpijske igre. Izjava enega izmed tekmovalcev me je zelo ganila: »Nič mi ne manjka.« Ljudje, ki so telesno omejeni, brez rok, nog, pa kljub temu lahko rečejo: »Nič mi ne manjka.«

Ali lahko danes rečemo tudi mi, kar je zapisano v Svetem pismu v zelo znanem Psalmu 23: »Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka«?

Avtor te izjave je kralj David in izjava, da mu nič ne manjka, ne pomeni, da nikoli ni bil v problemih. Vemo, da je David skoraj 13 let bežal pred Savlom, ker ga je hotel ubiti. Boril se je z odpuščanjem. Poleg tega je moral vzdrževati odnos s problematičnim sinom. David je v svojem življenju delal napake in se spoprijemal s številnimi izzivi, vendar ni nikoli prenehal služiti Bogu. V vseh teh situacijah je spoznaval Boga kot zvestega pastir-

ja, ki zanj skrbi, ga vodi in vzgaja. Brez Boga si ni mogel predstavljati svojega življenja.

David v Psalmu 23 uporabi ovco kot prisposobo. Ovca, ki je v bližini pastirja, je ni strah, ne rabi biti na preži, ne išče najboljšega pašnika, ker za vse to poskrbi pastir. Počuti se varno, mu zaupa in ve, da jo bo v primeru napada sovražnika zaščitil.

Neki deček je potoval sam v vlaku. Ko je vlak speljal z ene od postaj, je starejši gospod vprašal dečka: »Ali potuješ kar sam?« »Da, gospod,« odgovori deček. »Ali te ni nič strah, ko si sam na tako dolgi poti?« »Ne, sploh ni me strah, saj je moj oče strojevodja tega vlaka.«

Naš zvesti pastir je Jezus Kristus. Dokler smo v njegovi bližini, nas ne rabi biti strah. On poskrbi za naše duhovne potrebe, od katerih je največja biti ljubljen. On poskrbi za najboljšo pašo za našo dušo. »Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.« Kakšnemu čudovitemu Bogu verujemo, ki nikoli ne pozabi na nas.

PSALM 23

GOSPOD je moj pastir,
nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;
k vodam počitka me vodi.

Mojo dušo poživlja,
vodi me po pravih stezah
zaradi svojega imena.

Tudi če bi hodil po globeli smrtne sence,
se ne bojim hudega, ker si ti z menoj,
tvoja palica in tvoja opora, ti me tolažita.

Pred mano pogrinjaš mizo
vpričo mojih nasprotnikov;
z oljem mi maziliš glavo,
moja čaša je prepolna.

Le dobrota in milina me bosta spremljali
vse dni mojega življenja;
prebival bom v hiši GOSPODOVI
vse dni življenja.

dr. Daniel Brkič

Veruješ v to?

»... Veruješ v to?« (Jn 11,26b)

Prepričani smo, da je smrt najslabša stvar, ki se nam zgodi. V bistvu je zavedanje o njej vrлина, a jo redko vadimo. Prepričani smo, da nas bo razmišljanje o smrti obnorilo. Smrti se bojimo zato, ker se bojimo živeti. Žal sodobni ljudje čas preživljamo, ne da bi živeli. Anton Puščavnik je rekel: »Umri vsak dan in živel boš večno.« Človek v resnici ne umre, saj je smrt le prehod iz enega življenja v drugo življenje.

Odločilni znak, da je Jezus res Mesija, je bila izpolnitev napovedi preroka Izaija, ki je rekel: »Mrtvi bodo oživali, trupla bodo vstala ...« (Iz 26,19) V Evangeliju po Janezu (Jn 12) je zapisano, da Jezus, ko je slišal, da je Lazar iz Betanije bolan, ni hotel iti k njemu, da bi ga ozdravil, čeprav sta bila prijatelja. Jezus je Lazarja izbral namenoma. Počakal je, da je Lazar umrl, nakar ga je oživil in tako dokazal svojo čudežno moč. Jezus je čakal zato, da nas nauči potrpežljivosti in spoznamo, da

stvari niso vedno takšne, kakršne si želimo, da bi bile. Hoče nas naučiti, naj se ne pritožujemo, da Bog ne sliši naših molitev, saj on vedno vse stori pravočasno. Še več, namesto da bi Lazarja zgolj ozdravil, ga je čudežno oživil, kar je največ.

Marta je v tej zgodbi zvesta svojemu značaju. Pisec je zabeležil najbolj spontan pogovor v Svetem pismu, saj je njeno srce prehitevalo njen um. Jezusu je očitala: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne umrl ...« (Jn 11,21) »Gospod, kje si se toliko časa mudil; če bi bil tu, se ta grozna stvar ne bi zgodila.« V najtemnejših trenutkih življenja, ko se me loteva nezadovoljstvo in bes, tudi jaz dvigujem svojo pest proti Bogu, rekoč: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, se mi to ne bi zgodilo.« Moje ustrahovano in užaljeno srce večkrat sprašuje: »Gospod, zakaj se ne odzivaš na moje prošnje?«

Hvala Bogu, da je Marta razočaranje nad Jezusom in svoj obup premagala z zaupanjem, rekoč: »A tudi zdaj vem, da ti bo Bog dal, karkoli ga zaprosiš.« (Jn 11,22) Ko je Jezus prišel do mrtvega Lazarja, je njevovi sestri Marti rekel: »Jaz

sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?» (Jn 11,25-26) Ta Jezusov *jaz sem* je kristološki vrhunec Evangelija in je najbolj citirana Jezusova izjava, saj dokazuje Jezusovo božanstvo, kajti Gospod Bog se je Mojzesu razodel kot *jaz sem, ki sem*. Francoski kralj Ludvik XIV. je znan po izjavi: »Jaz sem država!« Za kako varljivo izjavo je šlo, kajti on je umrl, država pa je propadla. Povsem drugače je z Jezusovo izjavo: »Jaz sem vstajenje in življenje ...« Vstajenje je več kot dejstvo; vstajenje je Oseba.

Lazar, Jezusov prijatelj, poseblja celotno človeštvo. Betanija, Lazarjev dom, poseblja ves svet, dom vsega človeštva. Vsak človek je ustvarjen kot Božji prijatelj in je poklican v prijateljstvo z Bogom Očetom. Pa vendar je ta prijatelj, ki ga ima Jezus rad (Jn 11,3), na smrt zbolel. Kako se je to zgodilo? Naš greh je rodil smrt. Toda ljubeči Jezus je ves čas namenjen h grobu svojega prijatelja, da ga obudi, saj smo njegovi prijatelji.

Jezus se je pri Lazarjevem gro-

bu zjokal (Jn 11,35). Poglejmo Božje solze! Jezus se je kot Sin človekov zjokal, kot Božji Sin pa je Lazarja obudil od mrtvih. Jezusovo ravnanje je skladno z njegovo dvojno naravo, človeško in božansko. Vsa Kristusova dejanja, človeška in božanska, so dejanja iste osebe – učlovečenega Božjega Sina. Na Lazarjevem grobu je Jezus naletel na moč greha, na smrt, toda solze Božje ljubezni prijatelja oživijo.

Marta je predstavnicca vseh zaskrbljenih in zmedenih ljudi, saj Bogu težko zaupamo in vanj občasno tudi podvomimo. Verjela je, da bo njen brat Lazar obujen od mrtvih šele poslednji dan, skupaj z ostalimi, ko se bodo odprli grobovi, ne pa že tisti dan. Tako se vedem tudi jaz. Stvari, ki so se zgodile v zvezi z Lazarjem in Jezusom, so bile za Marto nerazložljive in nerazumljive. Toda Jezus jo je zalotil. Šele ko smo zaloteni, nastopi vera. Marta je Jezusu odgovorila: »Da, Gospod. Trdno verujem, da si ti Mesija, Božji Sin, ki prihaja na svet.« (Jn 11,27) Ta izmenjava besed je ena najglobljih v Svetem pismu. Vprašanje, ki ga je Jezus glede vere postavil Marti, postavlja tudi nam. Vsakdo mo-

ra slej ko prej nanj odgovoriti. Martin odgovor je bil pravilen. A da je do vere prišla, je potrebovala čas. Jezus tudi danes sprašuje: »Veruješ v to?«

Jezus je z obuditvijo Lazarja potrdil, da ima moč in oblast nad smrtjo. On ni še en prerok v vrsti judovskih prerokov. On ni še en moder učitelj v vrsti grških modrecev. On ni še en čudodelnik v vrsti vzhodnjaških gurujev. Jezus je z oživitvijo Lazarja četrti dan po njegovi smrti dokazal svojo božanskost, kajti česa takšnega ne more narediti nihče. To je bil vrhunec Jezusove zemeljske službe in dokaz, da je on Božji Sin. Novica o tem se je širila kot požar. Zato je Jezusa obkročila velika množica, saj so vsi težko pričakovali Mesija. Vzdušje je bilo enkratno. Sanje množice so bile izpolnjene, a kaj ko so burjasti in omahljivi ljudje parolo hozana hitro obrnili v parolo križaj ga. Zakaj so sladko oboževanje Jezusa spremenili v grenko jezo in sovražstvo? Zakaj se je njihovo veselo razpoloženje toliko spremenilo, da so ga razglasili celo za zločinca. Kaj je Jezus storil, da si je prislužil tak preobrat? Zakaj so ga zavrnil? Zakaj so pet dni po cvetni nedelji, ko so

vpili *hozana*, vpili *križaj ga*.

Tako so storili prebivalci Jeruzalema. Slišali so za Učitelja, ki je obudil mrtvega Lazarja, zato so se odločili, da je on Mesija. S palmovimi vejami v rokah so šli pričakat pričakovanega kralja. Potem so videli istega Učitelja - prebičanega, popljuvanega, obsojenega na smrt - in odločili so se drugače. Kričali so: »Križan naj bo!« (Mt 27,22) Ljudje običajno sodimo po družbenih označevalcih in podležemo mnenju množice. Toda mnenje množice je nestabilno. Pilat jih je vprašal: »Katerega hočete, da vam izpustim: Baraba ali Jezusa, ki se imenuje Kristus?« (Mt 27,17) Odločili so se za tistega, ki je bil tat in jih je ropal, ne pa za tistega, ki jim je pomagal, jih ozdravljaj, čudežno hranil in obujal mrtve. Strašljivo! Nobene srčne pravičnosti, ampak gola racionalna korist, umazana preračunljivost!

Ni jim ugajalo Jezusovo učenje, da mora tisti, kdor hoče biti prvi, postati zadnji. In da se mora tisti, kdor hoče slediti njemu, odreči sebi in vzeti svoj križ. In da mora tisti, kdor hoče ljubiti njega, ljubiti tudi svoje sovražnike in jim odpuščati. In da mora tisti, kdor hoče svoje življenje

ohraniti, svoje življenje izgubiti in ga podarjati. In da mora tisti, kdor hoče biti spoštovan, svojim bližnjim umiti noge. Vseh teh radikalnih Jezusovih nauk Jezusovi poslušalci niso hoteli živeti. Sledenje Kristusu vodi na tvegano pot vere. V očeh sveta se zdi to celo norost. A rešitev je ravno v tem, da si v mentaliteti sveta genialne logike in super moči upamo oznanjati Božjo norost in Božjo slabotnost: »Kajti Božja norost je modrejša od ljudi in Božja slabotnost močnejša od ljudi.« (1 Kor 1,25) Od tega je odvisno naše življenje v večnosti. Malokdo hoče biti pavliha zaradi Kristusa, šaljiva in burkasta figura, iz katere se norčujejo v gledališču sodobne brezbožnosti.

Jezus tudi mene sprašuje, kar je nekoč vprašal Marto: »Veruješ v to?« Jezus Marte ni vprašal, ali v to veruje njena sestra Marija, sosedje, pismouki v sinagogi, časniki, politiki, cestnarji ..., ampak ona osebno. Vprašal jo je, ali veruje v to? Kaj označuje to? Jezus jo je vprašal, ali njena vera presega njeno prepričanje, da bo Lazar vstal šele ob vstajenju poslednji dan. Vsi imamo svoja verska prepričanja, mnenja in stališča, a jih moramo preseči, kajti Jezus stalno sprašuje: »Veruješ v to?« Na to vprašanje sta možna samo dva odgovora: »Da, verujem.« Ali pa: »Ne, ne verujem.«

Puščavnika so vprašali za nasvet, saj jih je zanimalo, kako to, da so njegove molitve tako sveže in učinkovite.

Odgovoril je: »Ko ležim, ležim; ko sedim, sedim; ko hodim, hodim.«

Ker so trdili, da tako delajo tudi oni, jim je povedal: »Ne! Ko vi ležite, razmišljate, kako boste vstali; ko sedite, razmišljate, kako boste hodili; ko hodite, razmišljate, kako boste prišli do cilja. Zato vi ne ležite, ne sedite, ne hodite ... in tudi ne pridete do cilja. Ko jaz molim, takrat samo molim.«

Vir: internet

Letnik 37, številka 7-8-9/2021

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM
Trdinova ulica 27
8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija Vode počitka je brezplačnik in se financira izključno s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prostodostopno na medmrežju. Slike uprizarjajo letne čase, ki opominjajo na minljivost in obnovljivost in jih figurativno razumemo kot Stvarnikovo Sveto pismo.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut